

1. Hội nghị thượng đỉnh G15: một lập trường chung trước Hội nghị G8

Trong hai ngày thứ hai và thứ ba 19, 20.6.2000, nguyên thủ các nước G15 (được thành lập năm 1989 như là một đối trọng của G7, hiện gồm 17 nước gồm Ai Cập, Angeri, Ấn Độ, Argentina, Brazil, Chili, Indonesia, Kenya, Jamaica, Malaysia, Mexico, Nigeria, Peru, Sénégal, Sri Lanka, Venezuela và Zimbabwe) nhóm họp tại thủ đô Cairo (Ai Cập) nhằm đưa ra một lập trường chung của các nước đang phát triển hoặc có nền kinh tế đang nổi lên về những tác động tiêu cực của toàn cầu hóa, trước khi hội nghị thượng đỉnh G8 (G7 + Nga) sẽ nhóm họp vào ngày 21.7 tại Nhật Bản. Ngoài TT Hosni Mubarak của nước chủ nhà Ai Cập, còn phải kể đến các TT Angeri Abdelaziz Bouteflika, TT Argentina Fernando de la Rúa, TT Indonesia Abdurrahman Wahid, TT Nigeria Olusegun Obasanjo, TT Zimbabwe Robert Mugabe và Thủ tướng Malaysia Mohamad Mahathir...

Bộ trưởng ngoại giao (BTNG) nước chủ nhà Ai Cập, Amr Moussa, tuyên bố: "Hội nghị thượng đỉnh G15 lần thứ 10 này phải xem xét các phương tiện đối đầu với những thách thức kinh tế đặt ra cho các nước thành viên. G15 muốn vẫn là thành phần của nền kinh tế thế giới và hợp tác với các nước công nghiệp song cũng muốn lưu ý đến những đe dọa mà quá trình toàn cầu hóa cũng những ép buộc của WTO nơi những nền kinh tế đang phát triển". BTNG Moussa cho biết TT Ai Cập Hosni Mubarak sẽ gặp chủ tịch luân phiên của G8 để trao những đề xuất mà hội nghị sẽ thông qua trong hai ngày hội nghị. Nhìn vào bản dự thảo thông cáo chung, có thể tóm lược những đề xuất đó như sau: "Hệ thống thương mại đa phương quốc tế sẽ phải hoạt động một cách cởi mở hơn, công bằng hơn, khách quan hơn, và không mang tính cách loại trừ lẫn nhau giữa các nước phát triển và các nước đang phát triển... Từ hai năm qua, tỷ lệ tăng trưởng

NHỮNG HỘI NGHỊ XÓA ĐÓI GIẢM NGHÈO

DANH ĐỨC

của các nước đang phát triển đi động từ 2% đến 6%; lần đầu tiên từ 10 năm qua, tỷ lệ tăng trưởng này thấp hơn tỷ lệ tăng trưởng của các nước phát triển. Cần phải quan tâm đến yếu tố phát triển như là một yếu tố quan trọng trong các thương thuyết thương mại đa phương. Cần phải quan tâm đặc biệt đến những vấn đề mà các nước đang phát triển phải đối diện một khi thi hành những nghĩa vụ trong khuôn khổ WTO. G15 mong muốn thiết lập một sự đối thoại và hợp tác với G8 nhằm làm giảm bớt những nguy cơ đe dọa đặt một số nước bên lề sự phát triển. G15 cũng tiếc rằng đã có một sự giảm sút viện trợ phát triển từ phía các nước tài trợ. G15 mong mỏi các nước công nghiệp thi hành khuyến cáo của LHQ kêu gọi các nước này dành 7% tổng sản lượng nội địa cho việc giúp đỡ các nước đang phát triển. Hội nghị của bàn bạc những phương cách phát triển các quan hệ hợp tác kinh tế và thương mại hiện còn hạn chế giữa các nước đang phát triển. Trong những phiên họp trù bị, việc phát triển trao đổi du lịch với nhau cũng đã được đề cập. Phía Indonesia đã đưa ra đề xuất thành lập một ngân hàng nhằm tài trợ các dự án kinh tế phối hợp của G15, tuy nhiên nước chủ nhà Ai Cập tuyên bố đề đặt trước đề xuất này vì lẽ cần phải có những nghiên cứu sâu sắc hơn về cách thức huy động vốn cần thiết. Bên cạnh các nhà lãnh đạo các nước, còn có khoảng 600 nhà doanh nghiệp của 17 nước tham dự. Chính vì thế mà một trong những đề tài thảo luận then chốt tại hội nghị còn là xem xét hậu thuẫn cho các xí nghiệp vừa và nhỏ tại các nước, mà theo

BTNG Ai Cập Moussa, "đây chính là những đầu máy tạo ra công ăn việc làm và sự tăng trưởng".

Một thông điệp chung gửi đến G8 là cần thiết, nhất là đề nghị đối thoại với G8. Cho đến nay, G8 mà trong thực tế khi bàn bạc về kinh tế chỉ gồm 7 nước công nghiệp hàng đầu, mới chỉ từ năm 1997 mới các định chế tài chính quốc tế như WB, IMF đến cùng họp, để rồi từ đó đưa ra những hoạch định có tính cách chỉ phối toàn cầu, qua quan hệ của những định chế tài chính quốc tế này với các nước. Tuy thế, một ý trong dự thảo thông cáo chung của G15 rất đáng lưu ý: "Cần phải quan tâm đến yếu tố phát triển như là một yếu tố quan trọng trong các thương thuyết thương mại đa phương". Đây cũng là quan điểm của UNCTAD, một tổ chức thuộc LHQ đặc trách thương mại và phát triển, trong khóa họp lần thứ 10 tại Bangkok tháng 3 vừa qua, cũng đã lưu ý các nước phát triển đến việc phải xem xét đến yếu tố phát triển sống còn của các nước đang phát triển trong các quan hệ thương mại đa phương chứ không thể chỉ chăm chăm thương mại, mà ưu thế áp đảo đang nghiêng về các nước này.

2. Xóa đói giảm nghèo theo ADB

Hạ tuần tháng 6, tại Đà Lạt, các nhà tài trợ cho VN đã họp để đánh giá những thành tựu kinh tế của VN 6 tháng đầu năm trên cơ sở hợp tác với các định chế này. Chỉ xin trích từ "núi" tư liệu một vài điểm của một định chế quen thuộc với VN; Ngân hàng Phát triển Châu Á (ADB), mang tựa đề "The Bank's Poverty Reduction Strategy" (chiến lược giảm nghèo của

ADB), tóm tắt trích dịch dưới đây (tiểu đề mục của người viết):

1. Nghèo khó là một hoàn cảnh không thể chấp nhận được đối với con người, nhưng không phải là không thay đổi được. Các chính phủ, bằng các chính sách và hành động của mình, có thể và phải xóa nghèo được. Đó chính là ý nghĩa của sự phát triển.

2. Tăng dân số cũng là tăng số người nghèo

3. Ban đầu ADB đã tập trung đến việc tăng trưởng kinh tế, nhưng lần hồi ADB đã nhận chân rằng phải mở rộng các hoạt động của mình đến những mục tiêu xã hội và môi trường.

4. ADB ngày càng nhận ra rằng cần phải tham khảo ý kiến những người dân - đối tượng của các chính sách giảm nghèo. Người nghèo vẫn cứ sẽ nghèo, nếu như vẫn duy trì nếp cũ là người nghèo không tham gia vào việc quyết định các chính sách cải thiện cuộc sống của họ, không có quyền và thiếu tự do tham gia các quyết định đối đời cho chính họ.

5. Qua năm tháng, ADB đã rút ra bài học làm thế nào tiếp cận vấn đề giảm nghèo qua các hình thái khác nhau của nó. Thí dụ như trong lĩnh vực y tế, thay vì chỉ mãi cung cấp vốn cho việc mua sắm thiết bị và xây dựng cơ sở, ADB nay còn phải đầu tư nhiều hơn cho việc đào tạo và quản lý các hệ thống y tế. Cũng như còn nhiều việc phải làm đối với những người giữ "tay hòm tay nải" trong việc thiết kế và thực hiện các dự án. ADB đã phát hiện ra rằng các hoạt động trợ giúp của mình đã không hữu hiệu do lẽ các dự án được "vẽ" lại không thể thực hiện được trong một thực tế đơn giản là không có

sẵn những định chế cần thiết cho việc thực hiện các dự án đó. Tỷ như việc cho vay tín dụng nhỏ, người nghèo không hẳn lúc nào cũng nhận được, để rồi nay ADB chú trọng đến việc hợp tác với các tổ chức phi chính phủ hoặc các định chế tư nhân hầu cải thiện "tầm với" của các dịch vụ tín dụng nhỏ đó.

6. Nghèo khó chính là thiếu thốn những vốn liếng cơ bản cùng các vận hội mà ai cũng có quyền được hưởng như giáo dục cơ sở và chăm sóc y tế ban đầu. Các hộ nghèo có quyền sinh tồn bằng sức lao động của họ và được hưởng lợi nhuận một cách xứng đáng cũng như được bảo vệ chống lại những thăng trầm kinh tế bên ngoài, làm giá cả chao đảo.

7. Người nghèo không hề là một tầng lớp đồng nhất. Nếu như bản chất của sự nghèo khó đa dạng như thế này, thì các nguyên nhân của nó và số nạn nhân của nó cũng đa dạng như thế. Người này có thể nghèo là do sống ở vùng sâu vùng xa, thiếu những tài nguyên cơ bản. Người khác nghèo vì môi trường làm việc và sinh sống hoặc do tuổi tác và sức khỏe. Người nọ nghèo vì thuộc một sắc tộc thiểu số hoặc một cộng đồng bị xem là thứ yếu, hoặc đơn giản chỉ vì họ là phụ nữ hoặc khuyết tật. Nghèo còn có thể do những tình huống bất công xã hội gắn chặt với những cơ cấu quyền lực. Cuối cùng, nghèo khó cứ dai dẳng do thiếu một chính sách, một sự cai trị tốt.

8. Cai trị tốt và giảm nghèo. Cai trị tốt là điều kiện cần bản cho việc giảm nghèo. Cai trị tốt cũng như quản lý vĩ mô tốt sẽ tạo điều kiện cho các chính sách "duy người nghèo" có cơ phát triển với sự tham gia rộng rãi. Cai trị tốt sẽ đảm bảo tính công khai trong việc chi tiêu đồng vốn công, sẽ khuyến khích sự phát triển của lĩnh vực tư nhân, từ đó thúc đẩy các dịch vụ nhà nước mau mắn hơn, và cuối cùng tạo điều kiện cho việc thực thi luật pháp.

9. Một hệ thống quản lý vĩ mô và lãnh đạo mạnh mẽ là tối cần thiết để khuyến khích đầu tư tại chỗ một cách hiệu quả cho sản xuất đồng thời

bảo vệ được thu nhập của người nghèo. Thí dụ như sẽ phòng ngừa được những tác động do những thăng trầm của lãi suất và tỷ giá hối đoái sao cho đừng làm cho người lao động nghèo vừa mất vốn liếng đã bỏ ra vừa mất tinh thần.

10. Việc chi tiêu công quỹ một cách nghiêm túc là cần thiết để lập lại kỷ cương thuế khóa, cho tăng trưởng kinh tế và bảo vệ công bằng xã hội. Điều sau cùng này, công bằng xã hội, có thể thực hiện được qua một hệ thống thuế khóa tiến bộ và hữu hiệu cùng những tài trợ đích đáng cho giáo dục cơ sở, cho chăm sóc y tế ban đầu cùng các dịch vụ công cộng khác.

11. Điều hòa và kiểm tra một cách hữu hiệu khu vực tài chính cũng là cần thiết để bảo vệ những người ký gửi tiết kiệm, tạo điều kiện cho sự tăng trưởng của cải trong toàn xã hội.

3. Hội nghị thượng đỉnh về phát triển xã hội Genève

Tuần lễ cuối cùng của tháng 6 và của mùa EURO lại rất hấp dẫn về mặt kinh tế với hội nghị thượng đỉnh LHQ về phát triển xã hội. Một hai tờ báo có đi bài về hội nghị này, gọi là cho có. Cũng may là ở thời buổi internet, ngôi nhà cũng có thể trực tiếp theo dõi trên địa chỉ <http://www.unog.ch/ga2000/es/a/socdev/geneva2000/fr/underx.html>, toàn thể diễn biến hội nghị, chỉ với phần mềm Real Player, rao bán ngay trên trang web này với giá 29,99 USD, bằng không cũng có thể tải xuống tất cả mọi bài diễn văn của lãnh đạo các nước, kể cả của Phó Thủ tướng Phạm Gia Khiêm, các văn kiện hội nghị (phải sử dụng phần mềm Adobe để đọc do nén ở dạng PDF). Có lẽ, một tuần theo dõi hội nghị này ít nhất cũng hay ho ngang với EURO 2000. Tất nhiên, các diễn văn này được tha hồ sử dụng, không phải trả bản quyền như tin bóng đá.

Trong diễn văn khai mạc Hội nghị thượng đỉnh LHQ về xã hội, khai mạc hôm thứ hai 26.6 tại Geneva, Thủ tướng Đan Mạch Poul Nyrup Rasmussen, trong vai trò chủ tọa hội nghị đỉnh lần trước Copenhagen 1995, đã đưa ra một nhận xét khá chua chát:

"Chúng ta đã không thực hiện được những cam kết của chúng ta và sự thật là không đúng theo tiến độ đã được thỏa thuận. Đó là một thực tế đáng buồn. Nhiều lý lẽ có thể được đưa ra giải thích tiến độ chậm chạp đó: toàn cầu hóa, các điều khoản thương mại, thiên tai, rối loạn chính trị, sự thất bại của các tổ chức quốc tế... Tất cả những thách thức này chúng ta đều đã tiên liệu cả từ cách đây 5 năm. Chúng ta đã có sẵn những điều kiện đối phó giải quyết nếu như chúng ta quyết tâm. Chúng ta đã làm gì để đạt mục tiêu? Tôi e rằng là không". Sau khi nêu ra những thất bại trên, thủ tướng Đan Mạch Rasmussen đặt câu hỏi: "Tại sao lại thất bại? Tại sao ở những nơi có rất ít tài nguyên như châu Phi, các cuộc xung đột lại không được giải quyết một cách hòa bình, để rồi các tài nguyên do lại được dành cho ngân sách quân sự hơn là cho sự phát triển? Tại sao Châu Á lại lao vào cuộc chạy đua vũ khí thay vì tham gia các hiệp định chống phổ biến vũ khí hạt nhân và cấm thử nghiệm hạt nhân? Tại sao châu Mỹ la tinh nay đã ổn định kinh tế song lại vẫn không giảm bớt được những bất công trong thu nhập?... Quá nhiều câu hỏi mà các câu trả lời rất là đơn giản, song lại không hề có một quyết tâm chính trị của toàn thể cộng đồng quốc tế". Có thể những trách móc của thủ tướng Đan Mạch là "nặng nề" đối với các chính phủ các nước nghèo. Thế nhưng, thành thật mà nói, riêng về cái khoản "nghèo" và "nghèo dài dài", thì xin hãy tiên trách kỷ hậu trách nhân.

Trong diễn văn kế tiếp, TTK LHQ Kofi Annan đã lên tiếng kêu gọi đầu tư hơn nữa cho con người - chăm sóc sức khỏe giáo dục, an toàn - sau cho sự tăng trưởng kinh tế một bản bền vững và lâu dài, một mặt được nhiều người thụ hưởng. Theo ông, chiến tranh, nạn kỳ thị ruộng rẫy, phân biệt giới tính là những cái thắng làm chậm bước thăng tiến của con người. Ông cũng giới thiệu nhân dịp này, một bản báo cáo chung của 4 tổ chức quốc tế (WB, IMF, OCDE và LHQ) mang tựa đề "Một thế giới tốt đẹp hơn" qua

đó các tổ chức này xác định 7 mục tiêu phát triển không thể tách rời là: xóa nghèo, giáo dục, bình đẳng nam nữ, hạ thấp tỷ vong trẻ sơ sinh và thiếu nhi, hạ thấp tỷ vong sản phụ, chăm sóc sức khỏe gia đình, và môi trường. Một thời hạn từ 2005 đến 2015, đã được đưa ra làm mốc cho việc thực hiện 7 mục tiêu này. Nhân dịp này một báo cáo của LHQ được công bố ghi nhận hiện vẫn có 3 tỷ người trên thế giới sống với không đầy 2 USD/ngày, trong đó 1,2 tỷ người chỉ với 1USD/ngày hoặc ít hơn, gần 1 tỷ người thất nghiệp, 800 triệu người không được hưởng các chăm sóc y tế, 850 triệu người mù chữ, 33 triệu người nhiễm HIV - SIDA (mà phần lớn không được chữa trị).

Nếu như có những ý kiến cho rằng các nước nghèo khó cư nghèo mãi là do những sai lầm các nước này, thì từ phía các nước này cũng dấy lên những trách cứ ngược lại. Như phát biểu của Phó tổng thống Nam Phi Jacob Zuma *"Chúng tôi yêu cầu cộng đồng quốc tế đưa vào trong các thương thuyết thương mại những qui tắc đạo đức về sự phát triển con người và đảm bảo sao cho các chế độ thương mại và bản quyền đừng quá nghiêng về phía các tập đoàn kinh doanh. Từ hội nghị thượng đỉnh lần trước, tổng số viện trợ ODA đã giảm đi nhiều cùng với việc đa số các nước tài trợ đã không thực thi những cam kết Copenhagen. Các nước tài trợ cần phải nhạy cảm đối với những nhu cầu chuyên biệt của các nước nhận viện trợ và thực thi những cam kết của mình trên cơ sở các mục tiêu phát triển ưu tiên".* Ý kiến sau của Thủ tướng CPC Hun Sen không phải là ý kiến duy nhất nhắc đến "món nợ" của các nước công nghiệp: *"là một trong những nước nghèo nhất trên thế giới, chúng tôi hoàn toàn ủng hộ việc phấn đấu hoàn thành càng nhanh càng tốt mục tiêu chưa đạt được là các nước phát triển dành 0,7% GDP của mình cho các khoản viện trợ ODA".* Khoản đóng góp 0,7% GDP này từ các nước công nghiệp, còn được gọi là "thuế Tobin" mang tên nhà kinh tế học Mỹ James Tobin đã đưa ra sáng kiến

này từ thập niên 70, đã được một số nước công nghiệp nhất trí, ngay cả Canada, song Mỹ thì nhất định né tránh. Năm năm trước, Mỹ còn hào hứng cử Phó tổng thống Al Gore đi dự, năm nay chỉ cử 1 bộ trưởng "thấp" là Bộ trưởng phúc lợi y tế và con người, Donna E. Shalala.

Chiều thứ bảy 1.7, "Hội nghị thượng đỉnh thế giới vì sự phát triển xã hội và hơn thế nữa, sự phát triển cho mọi người vào thời điểm toàn cầu hóa", do LHQ tổ chức tại trụ sở (nguyên thủy) của tổ chức này ở Genève. Khoảng 30 khuyến cáo chung nhằm mục đích tối hậu là giảm phân nửa gánh nặng nghèo khổ cực độ trên thế giới từ nay đến năm 2015 đã được thông qua. Đại biểu cao cấp của 160 quốc gia có mặt tại hội nghị đã nêu trong thông cáo chung cuộc nhận xét rằng đã không có mấy thành tựu tiến bộ kể từ hội nghị Copenhagen 1995 và rằng trong thực tế còn đã ghi nhận được những bước lùi. Các đại biểu cũng đã khẳng định quyết tâm sẽ "đạt đến mục tiêu đã thỏa thuận cấp toàn cầu song vẫn chưa đưa vào thực hiện là việc các nước công nghiệp đóng góp 0,7% GDP của mỗi nước cho quỹ viện trợ phát triển". Thế nhưng, làm thế nào để đạt mục tiêu này, thì vẫn kiện chung cuộc lại không nói rõ. Điều đó khiến các tổ chức phi chính phủ, hiện diện rất đông đảo tại hội nghị, chỉ trích rằng vẫn còn thiếu những sáng kiến rõ rệt, cụ thể là khoản thuế 0,7 GDP này, còn gọi là "thuế Tobin", đã không được ghi một cách chính thức trong văn kiện chung cuộc, hoặc việc "thực thu" khoản "thuế Tobin" này như thế nào, khi nào thì chưa rõ. Trong văn kiện, chỉ ám chỉ bằng một khuyến cáo "phân tích nghiêm chỉnh những thuận lợi, bất thuận lợi cùng những hệ quả từ các đề xuất sáng tạo nhằm phát triển những nguồn quỹ dành cho mục tiêu phát triển. Mỹ, Nhật Bản, Úc và Thụy Sĩ là những nước phản đối khoản "thuế Tobin" này nhất.

Một nhất trí khác của hội nghị là sẽ đưa vấn đề giảm nợ cho các nước nghèo ra trước hội nghị G8 sắp tới,

tiếp nối những quyết định của nhóm G8 này tại hội nghị Cologne tháng 6 năm ngoái, theo đó sẽ giảm nợ khoảng 70 tỷ USD cho các nước nghèo nhất (41 nước), vì lẽ theo tính toán của WB, số nợ của những nước này lên đến 214 tỷ USD. Năm ngoái, G8 đã đồng ý xóa số nợ (ODA) này bằng những viện trợ không hoàn lại chứ không dưới dạng cho vay vốn. Thế nhưng, một số đại biểu các nước trong danh sách được xóa nợ lại cho rằng những điều kiện đặt ra bởi G8 cùng các định chế tài chính quốc tế như WB, IMF... là "vô nhân đạo và bất công". Nói cách khác, muốn được xóa nợ, phải hội đủ những điều kiện lắm khi can thiệp vào công việc cai trị nội bộ các nước. Trước những tố cáo này, nhân vật mới được bầu làm Phó chủ tịch WB, bà Ramphele, người Nam Phi, đã phủ nhận vai trò "ác độc" này của WB: "Các nước giàu đóng vai trò toàn diện trong vấn đề giải nợ chứ WB chỉ đóng một vai trò nhỏ mà thôi".

Một khuyến cáo khác cũng đáng lưu ý là yêu cầu dành một sự quan tâm đặc biệt cho hiện trạng nghèo khổ nơi phụ nữ đồng thời cho việc tiếp cận giáo dục của giới

này, qua những khoản tín dụng nhỏ. Hội nghị cũng khuyến cáo loại bỏ những hình thức lao động lao lực nhất của trẻ em, cũng như hỗ trợ người tật nguyền, người lao động "du cư" kiếm sống, những nhóm dân thiểu số. Hội nghị cũng khuyến cáo đẩy lùi 50% nạn mù chữ từ nay cho đến năm 2015 cũng như cố gắng nâng tỷ lệ đến trường của trẻ em lên đến 80% như hội nghị Copenhagen đã từng đề ra. Hội nghị cũng khuyến cáo 25 quốc gia Châu Phi bị tác động nhiều nhất bởi đại dịch AIDS cần tiến hành những biện pháp thích hợp để giảm bớt 1/4 tỷ lệ lây nhiễm nơi giới trẻ từ nay đến 2005. Để các nước này hoàn thành được mục tiêu đó, hội nghị kêu gọi tổ chức ONUSIDA (phòng chống AIDS của LHQ) cùng các nhà tài trợ hậu thuẫn các nước này, nhất là trong việc mua thuốc chữa trị với giá dễ với tới hơn. Hội nghị cũng khuyến cáo các cơ quan LHQ lưu ý đến "vấn đề tham nhũng gây tổn hại các nỗ lực và tài nguyên dành cho sự phát triển xã hội".

Từ Copenhagen 1995 đến Geveve 2000 đã là những bước lùi, như bản tổng kết đã

nêu: "cuộc chiến chống nạn nghèo khổ đã ghi nhận những kết quả trái nghịch. Tại nhiều nước đang phát triển các phúc lợi xã hội đã thoái hóa, đến nỗi một phần đáng kể dân chúng đã không có được những chăm sóc xã hội cần bản nhất". Từ 2000 đến 2015 liệu sẽ thực hiện được mục tiêu giảm 50% nạn nghèo khổ trên toàn cầu?

Tất cả cho thấy, ít nhất cũng từ 5 năm qua, xóa đói giảm nghèo đã là mục tiêu của toàn thế giới, từ các chính phủ đến các định chế tài chính quốc tế, chứ không hề là một "sáng kiến" của một nước nào. Vấn đề là một nước nghèo muốn xóa nghèo phải làm gì đối với chính dân tộc mình, và đối với các nguồn tài trợ ODA? Có vẻ như tình hình vốn ODA sẽ căng thẳng từ năm nay, như đã từng dự báo trong mục này, nhất là những yêu cầu của các định chế tài chính quốc tế về tính công khai (transparency), về sự cai trị tốt (good governance)... thậm chí đòi tự đến tận nơi để kiểm toán. Nội dung hội nghị phát triển LHQ Genève, đối chiếu các bài diễn văn... và các thông cáo chung, xin dành cho số tới ■

CHỦ TỊCH MICROSOFT- BILL GATES TẶNG TRẺ MÔ CÔI TỈNH BÌNH DƯƠNG 42.991 USD

Sáng 20.6.2000, tại Trung tâm trẻ mồ côi tỉnh Bình Dương, ông Ngô Phúc Cường đại diện Microsoft VN đã thay mặt cho Bill Gates trao tặng tấm séc tượng trưng tiền từ thiện là 42.991 USD cho Sở LĐTBXH tỉnh Bình Dương.

Hoạt động này là một phần nằm trong chương trình từ thiện toàn cầu của Microsoft giúp trẻ em thiệt thòi mang tên "Tuổi trẻ với Công nghệ mới" (Young mind in motion). Số tiền trên được trích ra từ doanh thu cuốn sách gần đây nhất của Bill Gates mang tên "Kinh doanh theo tốc độ tư duy" (Business at the Speed of Thought).

Ở VN, số tiền này được trao một lần thông qua tổ chức Holt International Children Services (Tổ chức phục vụ trẻ em quốc tế Holt) bằng dự án "Equal Access".

Dự án này bao gồm thành lập một

phòng máy vi tính hiện đại có 6 máy vi tính cá nhân chạy các chương trình phần mềm của Microsoft được nối mạng Internet.

Phòng máy có thể đào tạo cùng lúc được 5-10 học viên, trong độ tuổi 10-20. Mỗi khóa đào tạo là 3 tháng, trong thời gian hoạt động là 4 năm thì sẽ đào tạo được khoảng 200 học viên với các mức kỹ năng sử dụng máy tính khác nhau. Những trẻ theo học ở đây được miễn phí hoàn toàn, ưu tiên cho thanh thiếu niên không nơi nương tựa hiện sống tại tỉnh Bình Dương. ■

LÂM THAO